

Arrest

nr. 200 685 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 18 december 2015 asiel aan. Op 6 juli 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 7 juli 2017 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Pashtoun origine te zijn en soenniet te zijn. U verklaart geboren te zijn op 6 mei 1996 in het dorp Batan, district Rodat, provincie Nangarhar, Afghanistan. U verklaart hier heel uw leven te hebben gewoond. U woonde voor uw vertrek samen met uw vader, twee broers en een zus. Uw moeder overleed ten gevolge van een natuurlijke oorzaak en uw oudste zus is gehuwd en woont met haar man in uw dorp. U verklaart geen school te hebben gelopen in Afghanistan, maar wel naar de madrassa te zijn geweest. U verklaart dat u uw vader hielp als landbouwer. Uw broer verkocht de verbouwde goederen op de markt in Jalalabad.

Op een dag, toen uw broer onderweg was van zijn werk naar huis, werd hij tegengehouden door enkele talibs. De taliban bracht hem enkele slagen toe, waarna uw broer een talib neerstak. Vervolgens werd uw broer doodgeschoten door de talibs. De talibs gingen daarna meteen naar uw huis. U was op dat moment niet thuis. U verbleef bij uw maternale oom. De taliban ontvoerde uw vader, die dezelfde nacht weer werd vrijgelaten na onderhandelingen door de dorpsoudsten. Vervolgens kwam uw vader naar het huis van uw maternale oom, waar u op dat moment aanwezig was. Hij vertelde u dat er met de taliban was afgesproken dat u de plaats van uw vader zou innemen.

Toen de zon op kwam, vluchtte u via Koboel en Nimroz naar Iran. Vervolgens reisde u via Turkije, Bulgarije, Servië en enkele onbekende landen naar België, waar u aankwam op 18 december 2015 en dezelfde dag asiel aanvraag.

Ter staving van uw relaas, legt u volgende documenten neer: de tazkara van uw vader en van uzelf en een document van een integratiecursus in België.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. Onaannemelijkheden en incoherenties verhinderen echter dat er geloof kan gehecht worden aan het asielrelaas waarop u uw terugkeervrees baseert.

Vooreerst zijn uw verklaringen over de daden van vervolging bijzonder vaag. U verklaart dat u niet thuis was toen de taliban uw vader kwam ontvoeren (CGVS 1, p.22), waardoor u dus alleen kan verklaren wat u hoorde van uw familieleden over de dood van uw broer en de ontvoering van uw vader. Op het moment dat uw broer gedood werd en uw vader ontvoerd werd, verbleef u bij uw oom, die op enkele minuten stappen woont (CGVS 1, p.15). U verklaart echter dat het pas 's ochtends was dat men u kwam inlichten over de dood van uw broer en de ontvoering van uw vader, wat ongeloofwaardig is (CGVS 1, p.22). Nadat uw vader dezelfde nacht werd vrijgelaten, zou hij zelf naar het huis van uw oom zijn gekomen om te vertellen wat er de voorbije avond en nacht gebeurd was (CGVS 1, p.23). Dat is echter tegenstrijdig met uw verklaringen bij DVZ, waar u verklaarde dat het uw zus was die naar uw oom kwam en u inlichtte over de gebeurtenissen. Dit is zeer opmerkelijk. Wanneer u verder gevraagd wordt naar details over het gesprek waarin uw vader u zou hebben ingelicht, beweert u dan weer dat u zelf niet deelnam aan dit gesprek. Het zou hebben plaats gevonden tussen uw vader en uw oom en u zou louter geluisterd hebben. Dat u in het gesprek over deze gebeurtenissen (die immers een rechtstreekse impact op u zouden hebben) niet zou betrokken zijn, is maar moeilijk te geloven (CGVS 1, p.22, 23).

Verder zijn de verklaringen over de beweerde daden van vervolging ongeloofwaardig en tegenstrijdig.

Over de dood van uw broer, beweert u dat hij een talib neerstak en vervolgens werd doodgeschoten (CGVS 1, p.22). Uw broer was op dat moment op weg van zijn werk naar huis (CGVS 1, p.22) en kon dus aan niemand meer doorvertellen wat er precies was gebeurd. Toch is uw vader op de hoogte van wat er precies gebeurde. Dit is bijzonder opmerkelijk. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, kan u louter verklaren dat de taliban uw vader hierover misschien inlichtte (CGVS 1, p.23), waarmee u zelf aangeeft niet op de hoogte te zijn van hoe uw vader dit kon weten. Dat u niet kan verklaren hoe uw vader op de hoogte is van het gevecht tussen uw broer en de taliban, roept kritische vragen op.

Over de ontvoering van uw vader legt u eveneens ongeloofwaardige verklaringen af. Zo beweert u niet te weten hoeveel talibs er uw vader kwamen ontvoeren (CGVS 2, p.11). Ook zou u niet weten naar waar uw vader werd meegenomen door de talibs (CGVS 2, p.10, 11). U zou ook niet weten of er andere gevangenen waren (CGVS 2, p.19). Wanneer u gevraagd wordt wat uw vader vertelde over de plaats waar de taliban hem mee naartoe nam, ontwijkt u de vraag door te zeggen dat u zijn plaats moest innemen (CGVS 2, p.11). Ook verklaart u niet te weten hoe de ontvoering bij uw thuis in zijn werk ging, aangezien u bij uw oom was op dat moment (CGVS 2, p.10, 11). Zoals reeds eerder gesteld, kan er echter verwacht worden dat u hierover toch enige kennis zou hebben aangezien uw vader u hierover redelijkerwijze zal gesproken hebben. Dat u over de ontvoering van uw vader bijzonder vage verklaringen aflegt, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Uw vader zou zijn vrijgelaten door de taliban, op voorwaarde dat u zijn plaats zou innemen (CGVS 1, p.22). De dorpsoudsten zouden hiervoor hebben onderhandeld met de taliban (CGVS 1, p.22). Door uw vlucht uit Afghanistan kon er aan deze afspraak echter geen gevolg worden gegeven. Wanneer u gevraagd wordt of de taliban door de niet naleving van de afspraak dan geen wraak wilde nemen op uw familie, verklaart u: "Ik ben niet op de hoogte van wat er na mijn vertrek gebeurde. Mijn vader vertelt me daar niets over" (CGVS 1, p.22). Dit is echter weinig geloofwaardig. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u zich daar dan geen vragen bij stelt, antwoordt u: "Nee" (CGVS 1, p.23). Er mag echter verwacht worden dat u meer interesse zou tonen in de eventuele represailles van de taliban tegen uw achtergebleven familieleden. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u: "Mijn vader praat er niet graag over met mij. Hij zegt dan om er niet over te beginnen, anders wordt hij verdrietig" (CGVS 1, p.23). Wanneer u vervolgens tot drie maal toe gevraagd wordt naar de reactie van de taliban nadat u vertrok en de afspraak dus niet kon worden nageleefd, komt u niet verder dan te verklaren dat ze uw vader sowieso zouden vrijlaten door zijn leeftijd en dat ze alleen u wilden (CGVS 2, p.18). U verklaart ook dat er na uw vertrek geen enkel contact meer zou zijn geweest tussen de taliban en uw familie en dat het enige doel van de taliban is om u te pakken te krijgen (CGVS 2, p.18). Dat is in beginsel opmerkelijk, aangezien u zelf geen enkele rol speelde bij het gevecht tussen uw broer en de taliban of de ontvoering van uw vader. U beweert zelfs niet thuis te zijn geweest op het moment van de ontvoering (CGVS 1, p.22). U geeft ook aan nooit contact te hebben gehad met iemand van de taliban (CGVS 2, p.23). Dat de taliban echter uw vader zou geruild hebben voor u, na onderhandeling met de dorpsoudsten, maar geen enkele actie onderneemt wanneer u vervolgens het land verlaat en de ruil dus niet kan doorgaan, is ongeloofwaardig. Dat u vervolgens verklaart hier niet over te spreken met uw familieleden, ondanks uw regelmatig contact, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder en toont bovendien een gebrek aan interesse aan in uw eigen asielrelaas.

Bovenstaande doet besluiten dat uw asielrelaas slechts zeer weinig geloofwaardig is.

Ook de verklaringen die u aflegt over uw vlucht zijn vaag en ongeloofwaardig. U verklaart dat uw vader en uw oom uw vertrek uit het land regelden (CGVS 1, p.22). U hoorde hen daarover spreken, maar had zelf geen deel in het gesprek (CGVS 1, p.23). Het is op zich al ongeloofwaardig dat iemand zijn land zou verlaten en daarover geen voorafgaand gesprek zou hebben met zijn vader en oom die de reis regelden. Dat zij dit in het holst van de nacht en in slechts enkele uren zouden hebben geregeld (CGVS 2, p.11), is al eveneens onwaarschijnlijk en roept kritische vragen op over de financiering van uw reis en uw achtergrond als arme landbouwer (CGVS 2, p.17). U beweert niet te weten wie uw reis betaald heeft (CGVS 1, p.24; CGVS 2, p.12). Dit is echter tegenstrijdig met de verklaringen die u op DVZ aflegde, waar u beweerde dat uw oom A. M. (...) de reis betaalde. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd, ontkent u uw eerdere verklaringen (CGVS 1, p.24; CGVS 2, p.12). Ook kan u niet verklaren hoeveel uw reis kostte (CGVS 2, p.12) en wanneer de smokkelaar betaald werd (CGVS 2, p.12). Wanneer u gevraagd wordt of u de reiskosten moet terugbetalen, verklaart u aanvankelijk dat u dit niet zou weten

(CGVS 1, p.25). Wanneer de vraag wordt geherformuleerd, verklaart u dat uw vader u nooit zou vragen om het geld terug te betalen (CGVS 1, p.25).

Naast de loutere financiering van uw reis blijkt u ook geen zicht te geven op de financiële situatie van uw familie ten tijde van uw vertrek. U beweert dat u afkomstig bent uit een familie van landbouwers (CGVS 2, p.17). U beweert ook dat zij niet rijk zijn (CGVS 2, p.17). Bijgevolg is het niet vanzelfsprekend het nodige kapitaal te verzamelen om uw vlucht te betalen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p.12). Later bevestigt u zelfs dat het opmerkelijk is dat uw familie het geld van de reis op zo een korte termijn verkreeg (CGVS 2, p.17). U geeft ook aan dat u niet informeerde waar uw familie het geld voor uw reis haalde (CGVS 2, p.12) en insinueert vervolgens dat zij hiervoor misschien geld leenden, maar kan niet aangeven onder welke omstandigheden ze dan zouden lenen (CGVS 2, p.17). Ook over de terugbetalingsregeling van deze som kan u louter insinueren dat ze misschien uitstel van betaling kregen of in delen terugbetalen (CGVS 2, p.17). Dat uw familie op zo een korte termijn en in het holst van de nacht de nodige fondsen ter beschikking kon stellen om uw vlucht te bekostigen, zonder dat u zich daarbij vragen stelt, doet uitschijnen dat uw familie niet de arme landbouwersfamilie is die u voorhoudt en dat zij minstens kapitaalkrachtiger is dan u wil laten blijken.

Ook over de huidige situatie waarin uw achtergebleven familieleden verkeren, bent u bijzonder vaag. Dat u niet kan aangeven waar uw familie de som haalde om uw reis te betalen, roept immers vragen op over hun huidige financiële toestand. Wanneer u gevraagd wordt of u hier naar informeerde, ontwijkt u aanvankelijk de vraag door te stellen dat u de huidige financiële problemen van uw achtergebleven familie niet moet oplossen (CGVS 2, p.17). Wanneer u gewezen wordt op uw plicht om het Commissariaat-generaal een zicht te kunnen geven op de huidige situatie van uw achtergebleven familie, verklaart u: "Ik vroeg hem dat, maar dan huilen mijn broers en zeggen ze om dat niet te vragen" (CGVS 2, p.17). Dat is echter weinig geloofwaardig.

Dat u weigert een zicht te geven op de financiering van uw reis en op de financiële toestand van uw familie ten tijde van uw vertrek en ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal, ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van deze aspecten van uw relaas, maar doet bovendien vermoeden dat uw profiel van arme boerenzoon minstens niet klopt en dat uw familie kapitaalkrachtiger is dan u wil laten uitschijnen.

Ook op de familiale situatie na uw vertrek wenst u geen zicht te geven. Zo kan u niet aangeven wie er na uw vertrek uw vader helpt als landbouwer. U verklaart hierover: "Misschien helpen mijn jongere broers" (CGVS 2, p.14). Wanneer u gevraagd wordt waarom u misschien zegt, verklaart u: "ze zullen wel moeten helpen, vroeger hielp ik, maar nu ik er niet meer ben, zullen zij moeten helpen" (CGVS 2, p.14). Wanneer u gevraagd wordt of u hier zeker van bent, verklaart u: "Het is duidelijk, daarvoor was ik er, maar nu zijn zij er" (CGVS 2, p.14). Wanneer u erop gewezen wordt dat uw antwoord doet uitschijnen dat u niet op de hoogte bent van de huidige situatie, verklaart u: "Toen ik er was, hielp ik. Nu ben ik er niet meer dus zullen zij moeten helpen" (CGVS 2, p.14). Later beweert u dat mogelijks ook familieleden komen helpen op de velden (CGVS 2, p.17). Verder kan u niet aangeven wie er na uw vertrek voor het inkomen van de familie zorgt (CGVS 2, p.17). Na herformulering van de vraag, verklaart u dat mogelijks uw oom financiële hulp biedt (CGVS 2, p.17). Zoals reeds aangegeven, kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde daden van vervolging. Dat zou betekenen dat uw broer nog steeds werkzaam is in Jalalabad. Dat u ook niet kan aangeven hoe het verlies van uw broer en uzelf wordt opgevangen, toont enerzijds aan dat u geen zicht wenst te geven op de situatie van uw achtergebleven familieleden en bevestigt het vermoeden dat uw broer nog steeds werkzaam is in Jalalabad.

Dit geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat uw relaas ongeloofwaardig is en dat u bijgevolg niet als vluchteling kan worden erkend. Verder dient erop gewezen te worden dat door uw bijzonder vage verklaringen, u niet voldeed aan uw verplichting tot medewerking.

De neergelegde documenten vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw tazkara en die van uw vader kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen, die hier niet ter discussie staat. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de

algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afgaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afgaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het

conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 14 december 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de facto in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Sinds eind 2015 zijn deze complexe aanslagen meer gericht tegen diplomatieke posten en worden zelfmoordaanslagen aangewend tegen de leiders van pro-regeringsmilities. Deze milities zijn in toenemende mate het doelwit van IS in Nangarhar.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij zowel militaire als burgerdoelwitten gevisieerd worden, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig vluchtalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt.

Zo geeft u aan dat uw broer reeds verschillende jaren (CGVS 1, p.19) dagelijks (CGVS 1, p.20) zijn groenten verkoopt op de Dand Ghara markt in Jalalabad (CGVS 1, p.14). U weet ook dat hij daarvoor de personenwagen nam voor 80 Kaldar of 50 Afghani en dagelijks anderhalf uur onderweg was (CGVS 1, p.16, 20). Hij had een eigen stand op de markt (CGVS 1, p.20). Hij deed ook af en toe boodschappen voor de familie in Jalalabad (CGVS 1, p.20). Zoals reeds besproken kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, waardoor ook de dood van uw broer ongeloofwaardig bleek. Dat zou betekenen dat uw broer dus nog steeds groenteverkoper is in Jalalabad. Ook uw schoonbroer I.(...) zou een kledingwinkel hebben in Jalalabad (CGVS 1, p.13). Hij huurt hiervoor een pand (CGVS 1, p.13). Verder geeft u aan dat ook verschillende andere mensen uit uw regio gaan werken in Jalalabad (CGVS 1, p.10). Dat u beweert nooit in Jalalabad te zijn geweest (CGVS 1, p.16), roept vragen op aangezien u zelf aangeeft dat verschillende mensen uit uw netwerk hun professionele activiteiten gericht zijn op Jalalabad. Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet naar daar ging, geeft u aan dat u er niets te zoeken had (CGVS 1, p.20). Ook dat u ongehuwd bent en geen kinderen heeft, maakt het voor u mogelijk om zich te hervestigen in de stad Jalalabad. Bovendien geeft u aan Pastou, Dari en Engels te spreken. Zoals eerder besproken wenst u geen zicht te geven op de financiële situatie van uw familie en wordt bovendien vermoed dat deze familie kapitaalkrachtiger is dan u wil laten uitschijnen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat uw problemen u zouden achtervolgen tot in andere delen van het land (CGVS 1, p.23). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“4.1.1. Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden;*
- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;*
- 3) “omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”.*
- 4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker:

- 1) zich buiten het land van herkomst bevinden*

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 18 december 2015.

- 2) een gegronde vrees voor vervolging hebben*

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Verweerster haalt in de bestreden beslissing aan dat verzoeker er niet in geslaagd zou zijn aannemelijk te maken Afghanistan te zijn ontvlucht wegens een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire beschermingsstatus loopt.

Dit strookt evenwel niet met de werkelijkheid. Verzoeker werd in zijn land van herkomst bedreigd door de Taliban nadat zijn broer iemand van de Taliban heeft neergestoken. Bijgevolg zullen de rechten van verzoeker ernstig geschonden worden bij gedwongen terugkeer.

- Daden van vervolging

Verweerster verwijt verzoeker in de bestreden beslissing dat de verklaringen die hij heeft afgelegd omtrent de daden van vervolging ongelooftwaardig zouden zijn.

Verzoeker wil benadrukken dat hij nooit beweerd heeft dat het zijn zus is die verzoeker heeft verteld dat zijn broer vermoord was en zijn vader ontvoerd.

Zoals verzoeker tijdens zijn gehoor bij verweerster heeft gezegd is het namelijk zo dat zijn vader door de Taliban werd ontvoerd op de avond dat zijn broer werd vermoord. Diezelfde nacht werd zijn vader, na bemiddeling met de Taliban, weer vrijgelaten. Na zijn vrijlating is de vader van verzoeker naar het huis van de oom van verzoeker gekomen om het verhaal te vertellen.

“Hoe kwam je te weten dat je vader ontvoerd was? In de ochtend kwam mijn vader, toen ik bij mijn maternale oom kwam en zei wat er gebeurde.

Dus het was je vader die je inlichtte over wat er gebeurd was? Ja”

(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 1 juni 2017, p. 11)

“Het is uw oom die tegen u verteld wat er met uw broer gebeurde? Mijn oom zat daar toen mijn vader het hem is komen vertellen dat mijn broer werd neergestoken en doodgeschoten. En dat hij op vraag van de dorpsoudsten terug is vrijgelaten. Hij heeft ook verteld dat hij mij vlug moest wegsturen.”
(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 2 december 2016, pagina 23)

Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker van meet af aan verweerster heeft verklaard dat zijn vader dus naar het huis van zijn oom gekomen is. Echter wil dit niet zeggen dat verzoeker daarom de kans kreeg om actief deel te nemen aan het gesprek. Integendeel, het gesprek vond plaats tussen zijn oom en vader. Verzoeker zelf luisterde gewoon.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerster geen rekening heeft gehouden met de cultuur waarin verzoeker is opgegroeid. Het is een algemeen gegeven dat ouders in Afghanistan minder openlijk communiceren met hun kinderen dan in de Westerse cultuur. Het argument van verweerster houdt geen steek.

Uit dit gesprek kon hij afleiden dat de Taliban het op verzoeker gemunt hadden en hem wilden meenemen.

Verzoeker heeft aan verweerster aldus de waarheid verteld en weet niet wat hij nog meer had kunnen zeggen om verweerster hiervan te overtuigen.

- Dood broer

In de bestreden beslissing is verweerster van oordeel dat verzoeker onvoldoende zou hebben kunnen verklaren hoe hij op de hoogte is van de manier waarop zijn broer vermoord werd.

Nochtans heeft verzoeker uitgelegd aan verweerster dat de Taliban verteld heeft aan de vader van verzoeker, toen deze ontvoerd was door de Taliban, hoe ze zijn zoon om het leven hebben gebracht.

“Hoe weet u dat uw broer een talib heeft gestoken en daarna is neergestoken? Mijn vader is het zo komen vertellen, dat hij een talib had neergestoken en dat hij werd doodgeschoten.”
(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 2 december 2016, pagina 22)

“Heeft u zich nooit afgevraagd he uw vader wist dat uw broer is tegengehouden door de Taliban? Misschien heeft de taliban hem dat verteld toen ze hem hebben meegenomen, dat mijn broer door hen was tegengehouden en dat hij iemand had neergestoken.”
(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 2 december 2016, pagina 23)

Na zijn vrijlating heeft de vader van verzoeker het gruwelijke verhaal verteld tijdens het gesprek met de oom van verzoeker, waar ook verzoeker zelf aanwezig was.

- Ontvoering en vrijlating vader van verzoeker

Verweerster verwijt verzoeker in de bestreden beslissing te weinig details te kunnen geven over de ontvoering van de vader.

Verzoeker wenst echter bij zijn verklaringen te blijven. Hij heeft alles wat hij weet aangaande de ontvoering van zijn vader meegedeeld aan verweerster tijdens zijn gehoor.

Wat betreft de vrijlating van zijn vader kan verzoeker enkel zeggen dat de Taliban een enorme druk heeft gezet op de vader van verzoeker die uiteindelijk instemde met de ruil. Echter is verzoeker er van overtuigd dat het niet echt over een voorwaarde gaat. Verzoeker weet zeker dat ze zijn vader uiteindelijk toch vrij zouden hebben gelaten, dit omwille van diens leeftijd.

“Nee, mijn vader was ouder. Ze zouden hem sowieso vrijlaten. Het hoofdpunt was dat ze mij wilden. Ja. Vader was oud. Ze moesten hem vrijlaten.”
(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 1 juni 2017, p. 18)

Bovendien weet verzoeker niet wat hij nog meer had kunnen doen om verzoeker te overtuigen van de problemen die hij in Afghanistan kende. Wanneer hij veel details over een bepaald probleem aan verweerster met verweerster deelde, zoals over de dood van zijn broer, reageert verweerster

argwanend en zegt ze dat verzoeker dit onmogelijk kan weten aangezien hij er niet bij was. Wanneer verzoeker duidelijk maakt aan verweerster dat hij over bepaalde feiten geen details heeft, aangezien hij er niet bij was, verwijt verweerster hem ongeloofwaardig te zijn. Dit zorgt in hoofde van verzoeker aldus voor de nodige verwarring en betreft uiteraard een tegenstrijdige motivering.

- Vlucht

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet aannemelijk zou hebben kunnen maken hoe zijn vlucht georganiseerd en gefinancierd werd.

Zoals verzoeker heeft proberen uit te leggen aan verweerster is het de oom van verzoeker die alles heeft geregeld met de smokkelaar. Verzoeker zelf kreeg gewoon instructies en heeft die gevolgd.

Wat betreft de financiering van de reis weigert de vader van verzoeker hier over te spreken met verzoeker. Verzoeker zelf durft het hem ook niet vragen. Hij is er namelijk vast van overtuigd dat zijn vader zou weigeren te antwoorden.

“Hij praat er met mij niet over. Hij zegt altijd om te stoppen wanneer ik er iets over vraag.”
(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 2 december 2016, pagina 23)

Opnieuw blijkt uit de bestreden beslissing dat verweerster te weinig rekening gehouden heeft met de culturele achtergrond van verzoeker.

- Financiële en familiale situatie

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerster weinig geloof hecht aan de financiële en familiale situatie.

Wat verzoeker heeft proberen duidelijk maken aan verweerster tijdens zijn gehoren is dat zijn familie het financieel heel moeilijk heeft. In Afghanistan zijn het namelijk de mannen die voor het inkomen moeten zorgen. Nu de familie twee zonen minder telt, is het evident dat de familie het zwaar heeft.

“Wie helpt je vader momenteel op het land? Misschien helpen mijn jongere broers nu. Maar je weet het niet? Als mijn broers van school terugkomen, helpen ze hem. Waarom zei je dan dat ze misschien helpen? Ze zullen moeten helpen, vroeger hielp ik maar nu ik er niet meer ben zullen zij moeten helpen.”
(administratief dossier verweerster, verhoor verzoeker van 1 juni 2017, p. 14)

De twee jongere broers hebben aldus geen andere keuze dan te werken op het land bij hun vader. Betreurenswaardig genoeg kan verzoeker enkel korte contacten hebben met zijn familie. De contacten die ze hebben zijn ook zeer gering.

Verzoeker wil ook benadrukken dat hij absoluut de waarheid heeft verteld over het overlijden van zijn broer. Hoe graag hij het ook zou willen, zijn broer is niet meer in leven.

3) omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging

Volgens de Raad van State en de heersende rechtsleer:

‘Ook de persoon die, alhoewel zelf geenszins politiek actief, aantoont dat hij of zij het slachtoffer wordt of dreigt te worden van een vervolging die duidelijk geïnspireerd is door politieke motieven, zou kunnen worden erkend. Het is evenmin noodzakelijk dat de asielzoeker zelf politiek is geëngageerd geweest om het voorwerp van vervolging uit te maken o.w.v. ras of van bepaalde sociale groep’
(Van Heule D., o.c., nr. 103 en R.v.St. nr. 66634, 9/6/1997, R.i.V. 1997, afl. 4,20).

Bovendien moeten de stavingsfeiten enkel betrekking hebben op de asielzoeker persoonlijk. Minstens zal het cumulatief effect van de inbreuken als vervolging moeten aanzien worden (CPRR (2° kamer) nr. F069, 4 maart 1992, gecit. bij Van Heule D., o.c., nr. 60).

Verzoeker heeft zijn land van herkomst moeten verlaten omdat hij bedreigd werd door de Taliban nadat de broer van verzoeker een van zijn leden om het leven heeft gebracht.

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen invoeren.

Volgens de heersende rechtsleer:

“De asielzoeker zal moeten aannemelijk maken dat de autoriteiten op de hoogte zijn van zijn of haar politieke overtuiging of hem of haar een politieke overtuiging toeschrijven, dat die overtuiging door de overheid niet wordt getolereerd; en dat hij of zij gezien de situatie in het land van herkomst gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging wegens die politieke overtuiging”

(Van Heule D., o.c., nr. 105).

“Traditioneel aanvaardde rechtspraak en rechtsleer dat deze onmogelijkheid het gevolg kan zijn van het actieve optreden door de overheden in het land van herkomst omdat zij de vervolgende partij zijn, of omdat zij de bescherming juridisch of feitelijk hebben opgeheven. Anderzijds kan zij voortvloeien uit het feit dat de overheid in de onmogelijkheid verkeert om bescherming te bieden, ook al zou zij dat willen”

(Van Heule D., o.c., nr. 106, zie ook Handbook on procedures and Criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, UNHCR 1979, reedited, Geneva, January 1992, nr. 97 - 100).

Verzoeker kan de bescherming van het land van herkomst niet invoeren. Verzoeker heeft problemen met de Taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de Taliban, laat staan z'n burgers.”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) en de van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker geeft onder verwijzing van rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en de parlementaire voorbereiding aan dat de vraag of een persoon het slachtoffer dreigt te worden van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict of het risico loopt om aan onmenselijke behandelingen te worden blootgesteld, telkens aan de hand van de meest actuele situatie beoordeeld dient te worden en wijst er op dat de informatie die door verwerende partij wordt gehanteerd, reeds dateert van november 2016.

Voorts gaat verzoeker niet akkoord met het motief in de bestreden beslissing dat hij in de stad Jalalabad over een redelijk vestigingsalternatief beschikt. Verzoeker argumenteert als volgt:

“Verweerster gaat in de eerste plaats voorbij aan het feit dat verzoeker in geen geval kan verblijven in Jalalabad omwille van de bedreigingen die verzoeker boven het hoofd hangen. Verzoeker wordt immers gevisieerd door de Taliban en het hoeft geen betoog dat zij verzoeker in gans Afghanistan kunnen vinden.

Het is eveneens absurd van verweerster te beweren dat verzoeker zomaar bij zijn broer in Jalalabad zou kunnen intrekken. Zoals verzoeker tijdens zijn gehoren heeft aangegeven is zijn broer vermoord door de Taliban. Verweerster gaat dus duidelijk voorbij aan het feit dat verzoeker in Jalalabad nergens terecht kan.

Verzoeker is gevlucht uit Afghanistan omdat het niet veilig is voor hem. Bovendien zou hij er ook financieel niet kunnen overleven, daar de huishuur zeer hoog is in Jalalabad.

Het onderzoek, waarbij de wetgever verweerster verplicht onderzoek te doen naar een redelijk intern vluchtalternatief, werd in casu slechts zeer summier gevoerd. Nergens blijkt of onderzocht werd of verzoeker wel degelijk financieel draagkrachtig genoeg is teneinde zich te hervestigen in stad Jalalabad, noch of verzoeker wel degelijk over een sociaal netwerk beschikt waarop verzoeker effectief kan rekenen.”

Verzoeker meent dat Jalalabad allerminst als veilig beschouwd kan worden en dat hij niet op veilige wijze kan reizen van Kabul naar Jalalabad. Hij verwijst hiertoe naar allerhande rapporten en persartikels.

Verzoeker haalt voorts onder verwijzing van de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 aan dat het voor terugkeerders naar Afghanistan niet gemakkelijk is en verwijst naar de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad”* van 14 december 2016, gevoegd aan het administratief dossier, om te komen tot de vaststelling dat er voor terugkeerders onvoldoende middelen zijn om een menswaardig leven te leiden en dat ze in de meest erbarmelijke situaties terechtkomen.

Tot slot stelt verzoeker nog dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van Islamitische Staat (IS) zal omslaan in een burgeroorlog, steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden de volgende stavingstukken gevoegd:

- (1) *"UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"*, UNHCR, 19 april 2016;
- (2) *"The State of the world's human rights"*, Amnesty International Report 2016/2017;
- (3) *"Civilian death toll at record high, latest UN report shows"*, Afghan online press, 17 juli 2017;
- (4) *"General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul"*, European Country of Origin Information Network, 19 juli 2017;
- (5) *"Next stop Jalalabad: traveling on one of the world's most dangerous roads"*, The diplomat, 13 december 2015;
- (6) *"Insurgents Threaten Key Kabul-Jalalabad Highway: Local officials say"*, Tolonews, 27 november 2015;
- (7) *"The Taliban Resurgent: threats to Afghanistan's security"*, ISW, maart 2015;
- (8) COI Focus *"Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad"*, 14 december 2016;
- (9) *"Radio Free Europe/Radio Liberty: Bomb Kills Two In Afghanistan, UN Warns of 'Escalating Spiral Of Violence'"*, RFE/RL, 22 Juni 2016;
- (10) *"Two civilians killed, seven others injured in separate incidents in eastern Afghanistan"*, Xinhuanet, 14 juli 2017;
- (11) *"Report of the Secretary-General on the threat posed by ISIL (Da'esh) to international peace and security and the range of United Nations efforts in support of Member States in countering the threat"*, VN Veiligheidsraad, 31 mei 2016;
- (12) *"2 killed, 10 wounded in Jalalabad city suicide blast"*, Khaama Press, 2 juli 2016;
- (13) *"Six civilians killed in bombing attack in east Afghanistan"*, PressTV, 31 oktober 2016;
- (14) *"Afghan triple bombing: Five killed, 27 wounded in Jalalabad"*, First Post, 25 november 2016;
- (15) *"Explosion in Jalalabad city, casualties feared"*, Khaama Press, 5 januari 2017;
- (16) *"The next refugee crisis: Afghanistan"*, NYTimes, 22 oktober 2015;
- (17) *"ISIL claims deadly TV station attack in Jalalabad"*, Aljazeera, 17 mei 2017.

2.2.2. Op 26 januari 2018 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij samen met het EASO Country of Origin Information Report *"Afghanistan. Security Situation"* van december 2017, p. 1-68 en p. 195-201, en de COI Focus *"Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad"* van 9 juni 2017.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire

bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van de middelen

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de Kwalificatierichtlijn, doch laat hij na aan te geven welk artikel van deze richtlijn hij specifiek geschonden acht en om welke reden.

Het tweede middel is, wat het voorgaande betreft, niet ontvankelijk.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanvraag nu (i) zijn verklaringen over de daden van vervolging bijzonder vaag, ongeloofwaardig en tegenstrijdig zijn, (ii) ook de verklaringen die hij aflegde over zijn vlucht vaag en ongeloofwaardig zijn, (iii) hij naast de loutere financiering van zijn reis ook geen zicht geeft op de financiële situatie van zijn familie ten tijde van zijn vertrek, (iv) hij over de huidige situatie waarin zijn achtergebleven familieleden verkeren bijzonder vaag is, en (v) de door hem neergelegde documenten deze argumentatie niet vermogen te weerleggen.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij van oordeel is dat verzoeker onaannemelijke en incoherente verklaringen aflegt over wanneer en hoe hij werd ingelicht over de dood van zijn broer en de ontvoering van zijn vader. Zo is het niet alleen ongeloofwaardig dat men verzoeker hierover pas 's ochtends kwam inlichten, terwijl door de dorpsoudsten reeds onderhandeld werd over de vrijlating van zijn vader en zijn vader 's nachts reeds werd vrijgelaten (adm. doss., stuk 13, gehoorverslag 2 december 2016, p. 22), maar legt verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen af over wie hem op de hoogte gebracht heeft van de moord en ontvoering. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) verklaarde verzoeker dat nadat zijn vader dezelfde nacht werd vrijgelaten, hij zelf naar het huis van zijn oom zou zijn gekomen om te vertellen wat er de voorbije avond en nacht was gebeurd (adm. doss., stuk 13, gehoorverslag 2 december 2016, p. 23), terwijl hij daarvoor op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaard had dat het zijn zus was die naar zijn oom kwam en hem inlichtte over de gebeurtenissen (adm. doss., stuk 18, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Het hoeft geen betoog dat de loutere ontkenning dat hij ooit gezegd heeft dat zijn zus hem op de hoogte gebracht heeft, onvoldoende is om deze tegenstrijdigheden te herstellen. De Raad acht het overigens ongeloofwaardig dat verzoeker niet betrokken zou zijn geweest in het gesprek over deze gebeurtenissen, dat zich volgens zijn verklaringen op het CGVS tussen zijn vader en zijn oom zou hebben afgespeeld (adm. doss., stuk 13, gehoorverslag 2 december 2016, p. 22-23). Waar verzoeker ter verklaring hiervoor in het eerste middel verwijst naar de Afghaanse cultuur, waar ouders minder openlijk communiceren met hun kinderen, overtuigt hij niet. De gebeurtenissen hebben immers een rechtstreekse impact op verzoeker en betreffen niet zomaar een 'fait divers'. Hoe dan ook biedt de Afghaanse cultuur geen verklaring voor de voormelde tegenstrijdigheid in verzoekers opeenvolgende verklaringen bij de DVZ en het CGVS.

Ook de volgende in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas:

“Over de dood van uw broer, beweert u dat hij een talib neerstak en vervolgens werd doodgeschoten (CGVS 1, p.22). Uw broer was op dat moment op weg van zijn werk naar huis (CGVS 1, p.22) en kon dus aan niemand meer doorvertellen wat er precies was gebeurd. Toch is uw vader op de hoogte van wat er precies gebeurde. Dit is bijzonder opmerkelijk. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, kan u louter verklaren dat de taliban uw vader hierover misschien inlichtte (CGVS 1, p.23), waarmee u zelf aangeeft niet op de hoogte te zijn van hoe uw vader dit kon weten. Dat u niet kan verklaren hoe uw vader op de hoogte is van het gevecht tussen uw broer en de taliban, roept kritische vragen op.

Over de ontvoering van uw vader legt u eveneens ongeloofwaardige verklaringen af. Zo beweert u niet te weten hoeveel talibs er uw vader kwamen ontvoeren (CGVS 2, p.11). Ook zou u niet weten naar waar uw vader werd meegenomen door de talibs (CGVS 2, p.10, 11). U zou ook niet weten of er andere gevangenen waren (CGVS 2, p.19). Wanneer u gevraagd wordt wat uw vader vertelde over de plaats waar de taliban hem mee naartoe nam, ontwijkt u de vraag door te zeggen dat u zijn plaats moest innemen (CGVS 2, p.11). Ook verklaart u niet te weten hoe de ontvoering bij uw thuis in zijn werk ging, aangezien u bij uw oom was op dat moment (CGVS 2, p.10, 11). Zoals reeds eerder gesteld, kan er echter verwacht worden dat u hierover toch enige kennis zou hebben aangezien uw vader u hierover redelijkerwijze zal gesproken hebben. Dat u over de ontvoering van uw vader bijzonder vage verklaringen aflegt, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder.

Uw vader zou zijn vrijgelaten door de taliban, op voorwaarde dat u zijn plaats zou innemen (CGVS 1, p.22). De dorpsoudsten zouden hiervoor hebben onderhandeld met de taliban (CGVS 1, p.22). Door uw vlucht uit Afghanistan kon er aan deze afspraak echter geen gevolg worden gegeven. Wanneer u gevraagd wordt of de taliban door de niet naleving van de afspraak dan geen wraak wilde nemen op uw familie, verklaart u: “Ik ben niet op de hoogte van wat er na mijn vertrek gebeurde. Mijn vader vertelt me daar niets over” (CGVS 1, p.22). Dit is echter weinig geloofwaardig. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt of u zich daar dan geen vragen bij stelt, antwoordt u: “Nee” (CGVS 1, p.23). Er mag echter verwacht worden dat u meer interesse zou tonen in de eventuele represailles van de taliban tegen uw achtergebleven familieleden. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, verklaart u: “Mijn vader praat er niet graag over met mij. Hij zegt dan om er niet over te beginnen, anders wordt hij verdrietig” (CGVS 1, p.23). Wanneer u vervolgens tot drie maal toe gevraagd wordt naar de reactie van de taliban nadat u vertrok en de afspraak dus niet kon worden nageleefd, komt u niet verder dan te verklaren dat ze uw vader sowieso zouden vrijlaten door zijn leeftijd en dat ze alleen u wilden (CGVS 2, p.18). U verklaart ook dat er na uw vertrek geen enkel contact meer zou zijn geweest tussen de taliban en uw familie en dat het enige doel van de taliban is om u te pakken te krijgen (CGVS 2, p.18). Dat is in beginsel opmerkelijk, aangezien u zelf geen enkele rol speelde bij het gevecht tussen uw broer en de taliban of de ontvoering van uw vader. U beweert zelfs niet thuis te zijn geweest op het moment van de ontvoering (CGVS 1, p.22). U geeft ook aan nooit contact te hebben gehad met iemand van de taliban (CGVS 2, p.23). Dat de taliban echter uw vader zou geruild hebben voor u, na onderhandeling met de dorpsoudsten, maar geen enkele actie onderneemt wanneer u vervolgens het land verlaat en de ruil dus niet kan doorgaan, is ongeloofwaardig. Dat u vervolgens verklaart hier niet over te spreken met uw familieleden, ondanks uw regelmatig contact, ondermijnt uw geloofwaardigheid verder en toont bovendien een gebrek aan interesse aan in uw eigen asielrelaas.”

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten aan die voorgaande pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en grondslag vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten. Verzoeker komt immers niet verder dan het louter volharden in en het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij aldus in gebreke blijft.

Daarnaast stelt de commissaris-generaal op goede gronden vast dat ook verzoekers verklaringen over zijn vlucht vaag en ongeloofwaardig zijn. Zo is het niet geloofwaardig dat iemand die zijn land zou verlaten daarover geen voorafgaand gesprek zou hebben met zijn vader en oom die de reis regelden (adm. doss., stuk 13, gehoorverslag 2 december 2016, p. 22-23). Dat zij dit voor de zon opkwam en in slechts enkele uren zouden hebben geregeld (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 1 juni 2017, p. 11), is al even ongeloofwaardig, temeer nu verzoeker voorhoudt afkomstig te zijn uit een familie van landbouwers die niet rijk zijn (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 1 juni 2017, p. 17). Verzoeker weet daarenboven niet hoeveel zijn reis kostte en wanneer de smokkelaar betaald werd (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag

1 juni 2017, p. 12). De verwijzing door verzoeker naar zijn culturele achtergrond ter verklaring hiervoor overtuigt niet. Het is immers niet geloofwaardig dat iemand die zijn land zou verlaten, ongeacht zijn culturele achtergrond, daarover geen voorafgaand gesprek zou hebben met zijn vader en oom die voor hem de reis regelden. Verzoekers culturele achtergrond vermag daarenboven de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen omtrent de financiering van zijn reis niet te verklaren of te weerleggen. De vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker op het CGVS beweerde niet te weten wie zijn reis betaald heeft (adm. doss., stuk 13, gehoorverslag 2 december 2016, p. 24; adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 1 juni 2017, p. 12), terwijl hij tijdens het gehoor op de DVZ verklaarde dat zijn oom A.M. de reis betaalde (adm. doss., stuk 19, verklaring DVZ, punt 36), doet de geloofwaardigheid van zijn verklaring verder teniet.

Naast de loutere financiering van zijn reis, geeft verzoeker ook geen zicht op de financiële situatie van zijn familie en de situatie waarin zijn familieleden verkeren na zijn vertrek. Deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Naast de loutere financiering van uw reis blijkt u ook geen zicht te geven op de financiële situatie van uw familie ten tijde van uw vertrek. U beweert dat u afkomstig bent uit een familie van landbouwers (CGVS 2, p.17). U beweert ook dat zij niet rijk zijn (CGVS 2, p.17). Bijgevolg is het niet vanzelfsprekend het nodige kapitaal te verzamelen om uw vlucht te betalen. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS 2, p.12). Later bevestigt u zelfs dat het opmerkelijk is dat uw familie het geld van de reis op zo een korte termijn verkreeg (CGVS 2, p.17). U geeft ook aan dat u niet informeerde waar uw familie het geld voor uw reis haalde (CGVS 2, p.12) en insinueert vervolgens dat zij hiervoor misschien geld leenden, maar kan niet aangeven onder welke omstandigheden ze dan zouden lenen (CGVS 2, p.17). Ook over de terugbetalingsregeling van deze som kan u louter insinueren dat ze misschien uitstel van betaling kregen of in delen terugbetalen (CGVS 2, p.17). Dat uw familie op zo een korte termijn en in het holst van de nacht de nodige fondsen ter beschikking kon stellen om uw vlucht te bekostigen, zonder dat u zich daarbij vragen stelt, doet uitschijnen dat uw familie niet de arme landbouwersfamilie is die u voorhoudt en dat zij minstens kapitaalkrachtiger is dan u wil laten blijken.

Ook over de huidige situatie waarin uw achtergebleven familieleden verkeren, bent u bijzonder vaag. Dat u niet kan aangeven waar uw familie de som haalde om uw reis te betalen, roept immers vragen op over hun huidige financiële toestand. Wanneer u gevraagd wordt of u hier naar informeerde, ontwijkt u aanvankelijk de vraag door te stellen dat u de huidige financiële problemen van uw achtergebleven familie niet moet oplossen (CGVS 2, p.17). Wanneer u gewezen wordt op uw plicht om het Commissariaat-generaal een zicht te kunnen geven op de huidige situatie van uw achtergebleven familie, verklaart u: “Ik vroeg hem dat, maar dan huilen mijn broers en zeggen ze om dat niet te vragen” (CGVS 2, p.17). Dat is echter weinig geloofwaardig.

Dat u weigert een zicht te geven op de financiering van uw reis en op de financiële toestand van uw familie ten tijde van uw vertrek en ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal, ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van deze aspecten van uw relaas, maar doet bovendien vermoeden dat uw profiel van arme boerenzoon minstens niet klopt en dat uw familie kapitaalkrachtiger is dan u wil laten uitschijnen.

Ook op de familiale situatie na uw vertrek wenst u geen zicht te geven. Zo kan u niet aangeven wie er na uw vertrek uw vader helpt als landbouwer. U verklaart hierover: “Misschien helpen mijn jongere broers” (CGVS 2, p.14). Wanneer u gevraagd wordt waarom u misschien zegt, verklaart u: “ze zullen wel moeten helpen, vroeger hielp ik, maar nu ik er niet meer ben, zullen zij moeten helpen” (CGVS 2, p.14). Wanneer u gevraagd wordt of u hier zeker van bent, verklaart u: “Het is duidelijk, daarvoor was ik er, maar nu zijn zij er” (CGVS 2, p.14). Wanneer u erop gewezen wordt dat uw antwoord doet uitschijnen dat u niet op de hoogte bent van de huidige situatie, verklaart u: “Toen ik er was, hielp ik. Nu ben ik er niet meer dus zullen zij moeten helpen” (CGVS 2, p.14). Later beweert u dat mogelijks ook familieleden komen helpen op de velden (CGVS 2, p.17). Verder kan u niet aangeven wie er na uw vertrek voor het inkomen van de familie zorgt (CGVS 2, p.17). Na herformulering van de vraag, verklaart u dat mogelijks uw oom financiële hulp biedt (CGVS 2, p.17). Zoals reeds aangegeven, kan er geen geloof worden gehecht aan de beweerde daden van vervolging. Dat zou betekenen dat uw broer nog steeds werkzaam is in Jalalabad. Dat u ook niet kan aangeven hoe het verlies van uw broer en uzelf wordt opgevangen, toont enerzijds aan dat u geen zicht wenst te geven op de situatie van uw achtergebleven familieleden en bevestigt het vermoeden dat uw broer nog steeds werkzaam is in Jalalabad.”

De door verzoeker in onderhavig verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat hij enkel korte contacten heeft met zijn familie en dat deze dan ook nog zeer gering zijn, is niet afdoende om de gedane vaststellingen te weerleggen. De Raad acht het ongeloofwaardig dat verzoeker niet kan aangeven hoe het verlies van zijn broer en hemzelf financieel wordt opgevangen, temeer nu hij beweert nog contacten

te hebben met zijn familieleden, ook al zouden deze dan kort zijn. Deze vaststelling toont aan dat verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangegeven, geen zicht wenst te geven op de situatie van zijn achtergebleven familieleden en bevestigt het vermoeden dat zijn broer nog steeds werkzaam is in Jalalabad.

Gelet op het voorgaande, weerlegt verzoeker de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielaanspraak, niet. Het geheel van deze motieven blijft dat ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Een onderzoek naar de voor verzoeker voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Afghanistan is te dezen irrelevant daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet heeft aangetoond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker in de provinciehoofdstad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Ingevolge artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2, en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Uit wat hierna volgt, zal blijken dat er voor verzoeker in de stad Jalalabad een hervestigingsalternatief voorhanden is dat zowel veilig is als redelijk in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

In het tweede middel merkt verzoeker op dat de veiligheid tussen Kabul en Jalalabad niet gegarandeerd is. Hij citeert hiervoor uit twee internetartikels van 2015 (zie stukkenbundel verzoeker, stukken 7 en 8) waaruit moet blijken dat de veel gebruikte "*Kabul-Jalalabad Highway*" frequent het doelwit wordt van aanvallen en "*kidnappingen*" en waarin gewezen wordt op de groeiende moeilijkheden die de

overheidstroepen kennen om de invalswegen van en naar Kabul te controleren, evenals uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 14 december 2016. Er wordt evenwel op gewezen dat niettegenstaande uit de informatie van het CGVS en verzoeker blijkt dat er sprake is van een toename van het aantal gewelddadige incidenten, uit dezelfde informatie ook blijkt dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c), van de Vreemdelingenwet. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat de informatie gevoegd bij de aanvullende nota van verwerende partij (de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie in Jalalabad*") dateert van 9 juni 2017 en aldus van recentere datum is dan de informatie waaruit verzoeker citeert.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt (onder meer) het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 in rekening genomen. Dit rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus "*Afghanistan Veiligheidssituatie in Jalalabad*" van 9 juni 2017 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 7). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie (adm. doss., stuk 22, map met 'landeninformatie'; rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, het Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar, waarvan Jalalabad de hoofdstad is, behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart district vormt. Hierbij wordt volledigheidshalve opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar *de facto* in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan worden toegeschreven aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische *Improvised Explosive Devices* (IED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "*high profile*"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie "*security enforcements*". Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden bij aanslagen op doelwitten met een hoog profiel. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van een toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijkt uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van die aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat Islamitische Staat (IS) actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en de "Afghan National Security Forces" (ANSF) bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Waar verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en meer specifiek in de stad Jalalabad betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de situatie in Jalalabad onveilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, doch dat de bij het verzoekschrift gevoegde stukken in dezelfde lijn liggen als de informatie van het CGVS. In zoverre uit de beschikbare informatie blijkt dat er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten waarbij verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige schade zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dit blijkt evenmin uit de zeer recente informatie die verwerende partij bij haar aanvullende nota heeft gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 7). Het in het tweede middel gevoerde betoog volstaat dan ook niet om voorgaande vaststellingen betreffende de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te weerleggen. In zoverre verzoeker vreest dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen en het recent opduiken van IS zal omslaan in een burgeroorlog, beperkt hij zich tot veronderstellingen en speculaties over wat in de toekomst kan gebeuren. Met een dergelijk sibillijns betoog toont verzoeker niet aan dat er ten aanzien van hem zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar Jalalabad zou vertrekken, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad is voorts van oordeel dat, rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in de provinciehoofdstad Jalalabad vestigt. Het CGVS kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"Zo geeft u aan dat uw broer reeds verschillende jaren (CGVS 1, p.19) dagelijks (CGVS 1, p.20) zijn groenten verkoopt op de Dand Ghara markt in Jalalabad (CGVS 1, p.14). U weet ook dat hij daarvoor de personenwagen nam voor 80 Kaldar of 50 Afghani en dagelijks anderhalf uur onderweg was (CGVS 1, p.16, 20). Hij had een eigen stand op de markt (CGVS 1, p.20). Hij deed ook af en toe boodschappen voor de familie in Jalalabad (CGVS 1, p.20). Zoals reeds besproken kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, waardoor ook de dood van uw broer ongeloofwaardig bleek. Dat zou betekenen dat uw broer dus nog steeds groenteverkoper is in Jalalabad. Ook uw schoonbroer I.(...) zou een kledingwinkel hebben in Jalalabad (CGVS 1, p.13). Hij huurt hiervoor een pand (CGVS 1, p.13). Verder geeft u aan dat ook verschillende andere mensen uit uw regio gaan werken in Jalalabad (CGVS 1, p.10). Dat u beweert nooit in Jalalabad te zijn geweest (CGVS 1, p.16), roept vragen op aangezien u zelf aangeeft dat verschillende mensen uit uw netwerk hun professionele activiteiten gericht zijn op Jalalabad. Wanneer u gevraagd wordt waarom u niet naar daar ging, geeft u aan dat u er niets te zoeken had (CGVS 1, p.20). Ook dat u ongehuwd bent en geen kinderen heeft, maakt het voor u mogelijk om zich te hervestigen in de stad Jalalabad. Bovendien geeft u aan Pastou, Dari en Engels te spreken. Zoals eerder besproken wenst u geen zicht te geven op de financiële situatie van uw familie en wordt bovendien vermoed dat deze familie kapitaalkrachtiger is dan u wil laten uitschijnen.

Men kan dus concluderen dat u niet enkel over de vaardigheden beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen, maar hiertoe ook over de nodige contacten en ondersteuning beschikt.”

Waar verzoeker in het tweede middel volhardt dat zijn broer vermoord is door de taliban zodat hij in Jalalabad nergens terecht kan, kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof wordt gehecht aan verzoekers voorgehouden vervolgingsfeiten en evenmin aan de bewering als zou zijn broer door de taliban vermoord zijn. Bovendien blijkt uit bovenstaande motivering dat verzoeker, naast zijn broer, over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat UNHCR aanvaardt dat alleenstaande mannen, zoals verzoeker *in casu*, en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Verzoeker wijst in het tweede middel nog op de erbarmelijke situatie waarin terugkeerders in Afghanistan terecht komen en geeft ter illustratie hiervan enkele citaten uit rapporten en een persartikel weer. Hoewel erkend wordt dat de leefomstandigheden van vluchtelingen die woonachtig zijn in de “*informal settlements*” in grote steden in Afghanistan erbarmelijk zijn, vermag dit betoog geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Gelet op zijn persoonlijke situatie maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij daar in een vergelijkbare situatie zal terechtkomen. Er zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* dan ook geen concrete aanwijzingen dat verzoeker in Jalalabad in mensonwaardige omstandigheden, eventueel in “*een IDP settlement*”, zal terechtkomen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) (dat inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet) bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Verzoeker is immers een volwassen en gezonde jongeman uit wiens verklaringen blijkt dat hij over de nodige ondersteuning en contacten beschikt die hem in de mogelijkheid moeten stellen om in de stad Jalalabad een bestaan uit te bouwen.

In de mate dat verzoeker voorhoudt niet in Jalalabad te kunnen verblijven omdat hij gevisieerd wordt door de taliban, herhaalt de Raad dat geen geloof wordt gehecht aan de door hem voorgehouden problemen die hij met de taliban zou hebben gekend zodat deze niet als een ernstige belemmering voor een hervestiging binnen zijn land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad dan ook vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers regio van herkomst, verzoeker in de stad Jalalabad over een redelijk en veilig vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.9. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN